

БЪРЗОХОДАТА КНЯГИНЯ

Естонска приказка

Продължение

Момчето се зарадва, избра едно стогодишно дърво, сграби го, напъна се и го отскубна като рѣпа.

Князът си прехапа устнитѣ и викна:

— Чувай, ела при мене на служба!

— Бива — рече юнакътъ и се почеса по тила.

Тръгнаха по-нататък. Излѣзоха на едно поле. Далечъ нѣкъде се бѣлѣе градъ, а по полето многобройни вѣтърни мелници. Князътъ забеляза, че крилата на всички мелници се въртятъ, макаръ че нѣмаше вѣтъръ и въздухътъ бѣше тихъ. Повървѣха половинъ часъ време, стигнаха до градскитѣ врата. Тамъ видѣха единъ човѣкъ

колѣничилъ на тревата съ протегната шия напредъ. Никой не можѣ да разбере, какво прави този човѣкъ.

— Какво правишъ, човѣче? — запита го князътъ.

— Духамъ. Карамъ мелницитѣ и въ тихо време. Не можахъ да си намѣря друга работа, затуй се пазарихъ да замѣствамъ вѣтъра, когато спре.

— А какъ духашъ?

— Презъедната дупка на носа си, защото ако духна презъ устата си и мелницитѣ, и хората, и воденичнитѣ камъни ще хвърчатъ изъ въздуха.

— Ела при мене на служба! — рече князътъ.

Вѣтранъ отговори: — Ако ми пла-

